

Arrest

nr. 203 799 van 15 mei 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 april 2016 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MISSEGHERS, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 mei 2015 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 21 maart 2016 wordt de aanvraag geactualiseerd. Op 15 april 2016 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en op 6 mei 2016 ter kennis gebracht. Verzoekster stelt tegen deze beslissing een afzonderlijk beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder het rolnummer X

Op 15 april 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing wordt op 6 mei 2016 ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt.

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Mevrouw: Naam, voornaam: M. S. geboortedatum:(...) 1970 geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

Betrokkene dient vergezeld te worden door:

A. S. N., geboren op (...)2010, nationaliteit: Marokko

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grand van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de-wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is met in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan de toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 21.03.2015, aan betrokkene betekend op 11.03.2015.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 5 en 6 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 22 van de Grondwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het proportionaliteitsbeginsel, van de zorgvuldigheidsplicht en van het billijkheids- en evenredigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“In datum van 15 april 2016 (kennisgeving 6 mei 2016) werd aan de verzoekende partijen, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd (stuk 1, bijlage 13).

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet.

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partijen met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Daarenboven stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de verwerende partij bij het nemen van ELKE beslissing tot verwijdering rekening dient te houden met het familieleven van de betrokken persoon alsook met het hoger belang van het kind.

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.” (art. 74/13 Vw.)

Art. 74/13 Vw. stelt de objectieve verplichting in om rekening te houden met de in dit artikel vermelde omstandigheden, gezien het hier om een verplichting gaat die de wet oplegt en dit ter omzetting van art. 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

“bij de tenuitvoerlegging van deze richtlijnen houden de lidstaten rekening met:

a) Het belang van het kind;

b) Het familie – en gezinsleven;

c) De gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land, en eerbiedigen zij het beginsel van non – refoulement.”

(artikel 5 van de terugkeerrichtlijn 2008/115/EG).

Gezien overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet hogere rechtsnormen dient te respecteren en artikel 74/13 de verplichting aan de verwerende partij oplegt rekening te houden met persoonlijke omstandigheden, dient dit uit de bestreden beslissing te blijken, quod non.

Een loutere verwijzing naar het feit dat de verzoekende partijen niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum volstaat niet, nu uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zelf j. de motiveringsverplichting dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet legt immers die verplichting op, specifiek ten aanzien van verwijderingsbeslissingen.

De motiveringsverplichting moet de verzoekende partijen immers in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

In de bestreden beslissingen wordt er op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de verzoekende partijen, noch werd zelfs ook maar een verwijzing naar de feiten gemaakt. De motiveringsverplichting wordt geschonden.

4.1.2.

De bestreden beslissing maakt bijgevolg zonder meer een inbreuk uit op artikel 8 E.V.R.M. De verwerende partij gaat immers voorbij aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en het is niet duidelijk in de bestreden beslissing op welke manier hiermee dan rekening werd gehouden om toch te beslissen dat de verzoekende partijen dienen te worden verwijderd te worden.

Hieruit volgt dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen de plicht had om een analyse te maken waarom, rekening houdende met de persoonlijke omstandigheden, een gedwongen uitvoering van de verzoekende partijen, in het licht van artikel 8 E.V.R.M. naar het land van herkomst gerechtvaardigd wordt.

De zorgvuldigheidsplicht van de overheid bestaat er nu juist in om zich op afdoende wijze te informeren en deze te baseren op een correcte feitenvinding, en dit teneinde met kennis van een beslissing te kunnen nemen (RvS, 11 juni 2002, nr. 107 624). De verwerende partij is zonder meer op de hoogte van de feitelijke situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden.

Artikel 8 E.V.R.M. waarborgt de bescherming van het gezinsleven. Het begrip gezinsleven is een autonoom begrip dat losstaat van het nationale recht.

De plicht om het grondgebied te verlaten vormt een inmenging in het privé – en gezinsleven van een vreemdeling die banden heeft in België, in het bijzonder wanneer hij gedurende een lange periode wettig in België heeft verbleven. Dit is duidelijk het geval bij de verzoekende partijen.

De eerste verzoekende partij is gehuwd met de heer S. A. S.. Samen hebben zij een dochtertje, de tweede verzoekende partij.

Betreffende de S. A. S. werd in het kader van zijn asielaanvraag beslist tot een uitsluitingsclausule. Dit wil zeggen dat de heer S. A. S. niet mag teruggeleid worden naar het land van herkomst, Irak.

Tussen de heer S. A. S. en de tweede verzoekende partij is sprake van een waarachtig gezinsleven in het kader van artikel 8 E.V.R.M. De heer A. S. draagt de zorg voor zijn dochter en neemt ook alle betalingen op zich (stuk 3).

De verzoekende partijen verblijven maar liefst 13 jaar op het Belgische grondgebied. Gedurende deze lange tijd hebben zij in België een leven opgebouwd. De verzoekende partijen zijn perfect geïntegreerd, hebben reeds diverse cursussen Nederlands achter de rug, hebben steeds een tewerkstelling uitgeoefend, enz... Ook de vrienden, kennissen, collega's, enz... zijn vol lof over de verzoekende partijen.

De situatie waarin de verzoekende partijen zich bevinden valt zeer zeker onder het beschermingsgebied van artikel 8 E.V.R.M.

Inmengingen kunnen enkel gebeuren als aan de drie traditionele cumulatieve voorwaarden is voldaan, namelijk dat ze bij wet zijn voorzien, nodig zijn in een democratische samenleving en een wettig doel hebben. Aangaande de tweede voorwaarde dient te worden opgemerkt dat de inmenging evenredig

moet zijn aan het beoogde doel, quod zoals hierboven reeds gesteld certe non. De commissie heeft geoordeeld dat om een inmenging in een dergelijk essentieel verdragsrecht te kunnen verantwoorden dat het moet gaan om uitzonderlijke ernstige redenen (ECRM, 9018/80, 4 juli 1983). De huidige inmenging is niet verantwoord.

Doorheen de rechtspraak van het Hof wordt het duidelijk dat een uitzetting enkel geoorloofd is als inmenging in art. 8 EVRM indien het inderdaad gaat om extreem erge feiten die ellenlange strafbladen tot gevolg hadden en waarbij de openbare orde tegen deze personen diende te worden beschermd. Dit kan bezwaarlijk worden voorgehouden in het geval van verzoekende partijen. Meer nog, de verzoekende partijen hebben steeds hun steentje bijgedragen aan de Belgische maatschappij en economie (uitzetting is een inmenging in art. 8 EVRM zie: EHRM, Berrehab t. Nederland; uitzonderlijk ernstige redenen zie: Bouchelkia t. Frankrijk, C. t. België en El Boujaïdi t. Frankrijk).

Reeds meermaals werd in de rechtspraak bevestigd dat bij het beoordelen van een verwijderingsmaatregel, het familiaal leven van de vreemdeling moet worden geëerbiedigd (R.v.St. 24 maart 2000, Rev.dr.étr. 2000, 44; R.v.St. 1 juni 1999, J.L.M.B. 2000, 961; R.v.St. 29 mei 1998, A.P.M. 1998, 100).

Het recht op een privé-leven zoals voorzien in artikel 8 E.V.R.M. doet in hoofde van de Staat een middelenverbintenis ontstaan. De Staat ter zake dient zodanig te handelen dat betrokkenen een normaal privé-leven kunnen leiden en in het kader van dit familiaal en/of privé-leven duurzame en daadwerkelijke relaties kunnen opbouwen (F. SUDRE, 'Droit international et européen des droits de l'homme', Press Univesitaire de France, Paris, 1999, 258).

Bijgevolg dient de verwerende partij een evenwicht te vinden tussen het algemeen belang van de veiligheid en het particuliere belang van de vreemdeling. Uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier van de verzoekende partijen blijkt duidelijk dat de verzoekende partijen in België een duurzaam leven hebben opgebouwd. De bestreden beslissingen zijn disproportioneel aan het beoogde doel.

Het recht op gezinsleven en eerbied voor het privaatlven zijn fundamenteel en kunnen slechts worden aangetast met een oog op beperkend door het E.V.R.M. opgesomde doeleinden. De toepassing van de Vreemdelingenwet moet dan ook aan de voorwaarden van artikel 8 van het E.V.R.M. worden getoetst.

De verdragsbepaling van artikel 8 E.V.R.M. heeft immers directe werking en primeert als hogere norm op de Vreemdelingenwet. Wanneer de schending van artikel 8 E.V.R.M. wordt opgeworpen, moet dus ook worden onderzocht of de toepassing van de Vreemdelingenwet in het licht daarvan "rechtmatig" is gebeurd (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749). Er is bijgevolg wel degelijk sprake van een schending van artikel 8 E.V.R.M. nu er in de bestreden beslissingen niet werd nagegaan of aan de voorwaarden van artikel 8 E.V.R.M. is voldaan met betrekking tot de inmenging van het openbaar gezag in het voorgehouden gezinsleven van de verzoekende partij (arrest RvS, nr. 216.837 van 13 december 2011 in de zaak A. 198.783/XIV-32.749).

Daarnaast dient er overeenkomstig artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet ook steeds rekening gehouden te worden met het belang van de kinderen. Ook deze afweging werd door de verwerende partij in casu niet doorgevoerd.

De tweede verzoekende partij werd immers in België geboren. Zij gaat hier naar school (stuk 4) en is alhier opgegroeid. De tweede verzoekende partij wordt opgevoed in een Belgische cultuur. Een bevel om het grondgebied te verlaten gaat tegen het belang van de kinderen in.

De verwerende partij is op de hoogte van de aanwezigheid van een minderjarig kind op het Belgische grondgebied. De verzoekende partijen verwijzen in die zin naar een recent arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9 februari 2016:

"Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij, minstens sinds het indienen van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, op de hoogte is van de aanwezigheid van minderjarige kinderen in het gezin van de verzoekende partijen. Deze kinderen staan trouwens vermeld op de tweede bestreden beslissing. In de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 6 november 2014 wordt erop gewezen dat de verzoekende partijen met hun kinderen in België aankwamen op 22 november 2011, dat de minderjarige kinderen hier steeds school hebben gelopen en dat een verplichting het land te verlaten strijdig is met het belang van het kind. Uit het administratief dossier blijkt niet dat er op het ogenblik van het nemen van de in casu bestreden beslissingen reeds een beslissing werd genomen betreffende de voormelde aanvraag.

Aldus diende de verwerende partij bij het treffen van de in casu bestreden verwijderingsmaatregelen rekening houden met het hoger belang van deze kinderen. Dit is volgens de verzoekende partijen niet gebeurd.

In de bestreden verwijderingsmaatregelen is geen enkele motivering terug te vinden betreffende het hoger belang van de kinderen. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee voor het nemen van de in casu bestreden beslissingen rekening zou zijn gehouden.

Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden beslissingen geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van de minderjarige kinderen, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissingen niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. De Raad kan niet zelf tot deze beoordeling overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900).

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.”

(stuk 5, arrest van RvV 5 februari 2016 in de zaak RvV 171 168/II).

Bovengaand arrest kan naar analogie worden toegepast. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De werkmethode die de verwerende partij hier heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, en dan meer bepaald haar zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het familieleven van de verzoekende partijen op een helling zal komen te staan. De hierboven vermelde rechtsregels worden zonder meer geschonden.

4.1.3.

Dient tenslotte nog opgemerkt te worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid heeft.

De toepasselijke wetsbepaling stelt dus duidelijk dat de verwerende partij kan kiezen betreffende het opleggen van een termijn om het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij heeft dit in de bestreden beslissing geenszins gemotiveerd. Het bovenstaande artikel wijst er immers op dat een afweging geval per geval dient te gebeuren. Het kan namelijk goed zijn dat de verzoekende partij niet door overmacht naar zijn land van herkomst kan terugkeren.

Er wordt in casu op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, noch werd een verwijzing naar de feiten gemaakt.

4.1.4.

De bestreden beslissing dd. 15 april 2016 (kennisgeving 6 mei 2016) is behept met verschillende lacunes. Er werd door de verwerende partij geen toetsing aan artikel 8 E.V.R.M. gebeurd, noch werd rekening gehouden met het hoger belang van het kind.”

2.2 Verzoekster verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in ieder geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren, waarna zij eveneens verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Zij meent dat het bestreden bevel niet afdoende werd gemotiveerd en dat een loutere verwijzing naar het feit dat zij niet in het bezit zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum niet volstaat, nu uit artikel 74/13 van de vreemdelingenwet zelf *juncto* de motiveringsverplichting blijkt dat dergelijke motieven dienen te worden uiteengezet in de bestreden beslissing, aldus verzoekster.

Wat de concrete elementen betreft uit het betoog van verzoekster omtrent de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, verwijst zij naar haar familieleven en het hoger belang van het kind. Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt zij dat wordt voorbijgegaan aan de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak en dat niet duidelijk is op welke manier hier in de bestreden beslissing rekening mee gehouden is. Verzoekster verwijst naar het feit dat de heer S. A. S. niet mag teruggedleid worden naar het land van herkomst, Irak, en dat er sprake is van een waarachtig gezinsleven. Zij zet uiteen dat zij ‘maar liefst’ 13 jaar op het grondgebied verblijven en gedurende deze lange tijd een leven in België hebben opgebouwd, dat zij perfect geïntegreerd zijn, diverse cursussen Nederlands achter de rug hebben, steeds een tewerkstelling hebben uitgeoefend en ook vrienden, kennissen en collega’s vol lof zijn over hen. Verzoekster geeft tevens een uitvoerige theoretische uiteenzetting omtrent (de toepassing van) artikel 8 van het EVRM.

De motiveringsplicht waarnaar verzoekster verwijst, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoekster de schending aanvoert, niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te

stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het evenredigheidsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geuid dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekster deze motivering niet weerlegt of betwist. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

In de eerste plaats wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing zowel wordt gericht aan verzoekster als aan haar dochter. Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat ook ten aanzien van de heer A. S. S. op 15 april 2016 de beslissing werd genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing werd evenwel beroep ingesteld, doch door de Raad verworpen op 15 mei 2015 bij arrest met nummer 203 798. Het volledige gezin van verzoekster dient dan ook het grondgebied te verlaten zodat er geen sprake is van een scheiding van de gezinsleden. Bijkomend merkt de Raad op dat de bestreden beslissing, noch het bevel ten aanzien van de heer A. S. S. de betrokkene beveelt om terug te keren naar een bepaald land, zoals verzoekster voorhoudt doorheen haar betoog, doch slechts het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven. Verzoekster toont ook niet aan dat een gedwongen verwijdering naar een bepaald land wordt gepland.

Uit de gegevens waarover de Raad beschikt, blijkt dat verzoekster op 7 mei 2015, met actualisatie op 21 maart 2016, een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet heeft ingediend. Voornoemde aanvraag werd op 15 april 2016 onontvankelijk verklaard, zijnde op dezelfde dag als deze waarop de bestreden beslissing werd genomen. Beide beslissingen werden eveneens op dezelfde dag betekend aan verzoekster. Naar aanleiding van voornoemde aanvraag werd nagegaan of verzoekster buitengewone omstandigheden had aangetoond die haar zouden toelaten om haar aanvraag in te dienen in België, als afwijking op de algemene regel van een indiening in het buitenland. De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelde dat dit niet het geval was en verklaarde voornoemde aanvraag dan ook onontvankelijk. Op dit punt wenst de Raad volledigheidshalve te benadrukken dat een annulatieberoep tegen dergelijke beslissing geen automatisch schorsende werking heeft en dat de beslissing tot aan de nietigverklaring geacht wordt in overeenstemming te zijn met de wet (*'privilège du préalable'*). Bovendien is het beroep bij de Raad tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 april 2016 inmiddels verworpen bij arrest met nummer 203 797 van 15 mei 2018.

Uit de onontvankelijkheidsbeslissing van 15 april 2016 blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris wel degelijk rekening heeft gehouden met de aanwezigheid van de partner van verzoekster met wie zij huwde en van de dochter. Tevens wordt een standpunt ingenomen zowel omtrent het schoollopen, de integratie als de medische problematiek van de dochter. De gemachtigde geeft aan om welke redenen deze elementen niet kunnen worden aanvaard als buitengewone omstandigheid. Eveneens wordt

gemotiveerd in het kader van (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM. Meer bepaald wordt gesteld:

“Betrokkene beroept zich op haar feitelijke familiale situatie als buitengewone omstandigheid. Zij is namelijk gehuwd in België met Dhr. A. S. S. (R.R. ...) van Iraakse nationaliteit en hij is de vader van haar dochter N. Betrokkene beroept zich op het feit dat haar echtgenoot niet verwijderd mag worden en dat een gezinsleven enkel in België mogelijk is. Echter, uit het administratief dossier van betrokkenen blijkt dat haar echtgenoot wel degelijk verwijderd mag worden maar enkel dat hij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak. Haar echtgenoot beschikt bovendien niet over enig verblijfsrecht in België en dient gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat haar echtgenoot hen niet in Marokko zou kunnen vervoegen of eventueel in een ander derde land. Er is dan ook geen sprake van een verbreking van de familiale banden aangezien haar echtgenoot zijn vrouw en kind kan vervoegen in hun land van herkomst. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat het onmogelijk is om hun recht op een gezinsleven uit te bouwen in Marokko. Zij haalt geen enkele feitelijke hinderpaal aan voor de verderzetting van hun gezinsleven in Marokko en evenmin toont zij aan dat zij enkel in België met hun gezin kunnen samenleven.

We stellen dus vast dat betrokkene zich niet nuttig kan beroepen op een schending van artikel 8 EVRM daar er geen sprake is van een verbreking van de gezinsbanden. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. Betrokkene verwijst naar de Iraakse nationaliteit van haar echtgenoot waardoor hij zich niet naar Marokko zou kunnen begeven. Echter betrokkene toont niet waarom de Iraakse nationaliteit van haar echtgenoot hem verhindert zich naar Marokko te begeven. Temeer daar hij gehuwd is met een Marokkaanse onderdane en de vader is van een Marokkaans kind. Betrokkene haalt aan dat zij niet vereenzelvigd mag worden met haar echtgenoot voor feiten die hij vermeend heeft gepleegd nog voor zij elkaar leerden kennen. Het feit dat zij elk een afzonderlijke beslissing krijgen, toont op afdoende wijze aan dat elke regularisatieaanvraag individueel behandeld werd en dat mevrouw dan ook op geen enkele manier gevolgen ondervindt van de negatieve elementen die betrekking hebben op haar echtgenoot.

Betrokkene haalt verder aan dat haar dochter hier schoolloopt en dat zij hier in ons land is opgegroeid en geen banden heeft met Marokko. Echter, we stellen vast dat de dochter van betrokkene de leerplichtige leeftijd nog niet bereikt heeft. Bovendien toont betrokkene niet aan dat haar dochter hier daadwerkelijk schoolloopt. Ter staving van de scholing van haar dochter legt ze enkel een factuur van een school voor en het betalingsbewijs ervan d.d. 25.01.2015. Eén factuur en bijhorend betalingsbewijs is niet voldoende om aan te tonen dat haar dochter hier op regelmatige wijze naar school gaat. Het feit dat haar kind hier naar zou school gaan, kan bovendien niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene toont niet aan waarom het feit dat haar dochter in België is opgegroeid een terugreis naar het land van herkomst zou bemoeilijken. Het loutere feit dat men hier geboren is en opgroeit, opent niet automatisch verblijfsrecht. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het feit dat haar kind geen banden zou hebben met Marokko kan evenmin aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar het onwaarschijnlijk lijkt dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in Marokko waarmee de banden vernieuwd kunnen worden. Volledigheidshalve merken we op dat uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zowel haar ouders, haar vier zussen en twee broers nog steeds in Marokko wonen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Met betrekking tot het feit dat haar dochter een medische problematiek zou hebben waarvan de diagnose nog niet zou vaststaan maar waarvoor zij continu gevolgd zou worden door dokters van het universitair ziekenhuis, stellen we vast dat ter staving van de beweerde problematiek betrokkene enkel facturen en bewijzen van betaling voorlegt. Bovendien dateren al deze facturen en betalingsbewijzen uit 2014. Het louter voorleggen van facturen en betalingsbewijzen ervan is niet voldoende om aan te tonen dat haar dochter ernstig ziek is en opgevolgd wordt door het universitair ziekenhuis. Dit kan enkel door het voorleggen van een medisch attest opgesteld door een arts. We stellen dus vast dat betrokkene geen enkel medisch attest voorlegt waaruit blijkt dat haar dochter opgevolgd wordt in het kader van een ziekte. Bovendien legt betrokkene geen enkel recent stuk voor. Dit element kan dan ook niet aanvaard als buitengewone omstandigheid bij gebrek aan bewijs.”

Bijgevolg blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de partner en de dochter van verzoekster en derhalve met het gezinsleven waarnaar zij verwijst. Dit meer bepaald in de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dagen werd genomen en ter kennis werd gebracht aan

verzoekster als die waarop de beslissing tot afgifte van het bestreden bevel werd genomen en haar ter kennis werd gebracht.

Daargelaten de vraag of artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet een formele motiveringsplicht inhouden, kan verzoekster bezwaarlijk verwachten dat de motivering die blijkt uit de onontvankelijkheidsbeslissing die op dezelfde dag als de bestreden beslissing ter kennis werd gebracht, nog eens wordt herhaald in het bestreden bevel. Verzoekster kan dan ook niet zonder meer stellen dat geen rekening werd gehouden met het gezinsleven of met het hoger belang van het kind. Verzoekster geeft immers zelf aan dat de motiveringsplicht haar "*in een mogelijkheid (moet) kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel*". In tegenstelling tot hetgeen zij voorhoudt, is dit *in casu* wel degelijk het geval. Het weze herhaald dat in de onontvankelijkheidsbeslissing een beoordeling in het licht van artikel 8 van het EVRM werd opgenomen en dat deze beslissing ter kennis werd gebracht aan verzoekster op dezelfde dag als deze waarop haar het bestreden bevel ter kennis werd gebracht. Verzoekster werd aldus in de mogelijkheid gesteld de proportionaliteit te toetsen en desgevallend een beroep in te stellen bij de Raad, hetgeen zij ook heeft gedaan. Waar zij voorhoudt dat het om een gedwongen uitvoering of "*uitzetting*" zou gaan, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing geen gedwongen uitvoering of "*uitzetting*" inhoudt.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekster om een situatie van een eerste toelating tot verblijf gaat en geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Verzoekster toonde op het moment van de bestreden beslissing echter niet aan dat haar situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van haar gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven.

Waar verzoekster verwijst naar haar privéleven, dient te worden vastgesteld dat zij een algemene en theoretische uiteenzetting geeft, doch niet op concrete wijze uiteenzet waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staaft, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonde. Waar verzoekster stelt dat uit de feitelijke gegevens en alle elementen die zich bevinden in het administratief dossier van verzoekster duidelijk blijkt dat zij in België een duurzaam leven hebben opgebouwd, toont zij niet *in concreto* aan op welke gegevens en elementen zij doelt. Het komt niet aan de Raad toe de argumenten te destilleren. Daarnaast kan nog worden opgemerkt dat, zelfs al zou verzoekster met voornoemd betoog het bestaan van haar privéleven hebben aangetoond, zij hoe dan ook niet aantoonde dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij *in casu* onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen vallen.

In de mate dat verzoekster een schending aanvoert van het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven zoals vervat in artikel 22 van de Grondwet, moet worden opgemerkt dat artikel 22 van de Grondwet een zelfde inhoudelijke bescherming biedt als artikel 8 van het EVRM. Uit de parlementaire voorbereiding van artikel 22 van de Grondwet blijkt immers dat de grondwetgever "*een zo groot mogelijke concordantie (heeft) nagestreefd met artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), teneinde betwistingen over de inhoud van dit Grondwetsartikel respectievelijk art. 8 van het EVRM te vermijden*" (Parl.St. Kamer 1993-94, nr. 997/5, 2). Er kan dan ook worden volstaan met een verwijzing naar hogerstaande bespreking.

Waar verzoekster verwijst naar de Terugkeerrichtlijn, wijst de Raad er nog op dat de schending van een richtlijn niet rechtstreeks kan worden aangevoerd wanneer deze omgezet werd naar de interne wetgeving. De Raad wijst erop dat met de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 17 februari 2012) de richtlijn 2008/115 in Belgisch recht werd omgezet. Verzoekster toont niet aan dat de door haar ingeroepen artikelen daarbij niet of niet correct omgezet zouden zijn. Bijgevolg kan zij zich niet dienstig op de betrokken bepalingen beroepen.

Waar verzoekster *in fine* van haar eerste middel onder verwijzing naar de discretionaire bevoegdheid meent dat in de bestreden beslissing geenszins wordt gemotiveerd omtrent de termijn om het grondgebied te verlaten, mist haar betoog feitelijke grondslag. In de bestreden beslissing staat immers uitdrukkelijk te lezen dat de termijn met toepassing van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet naar 0 dagen wordt verminderd omdat de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven en meer specifiek dat

verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de toekenning van uitstel tot verlaten van het grondgebied tot 21 maart 2015, aan haar betekend op 11 maart 2015. Waar verzoekster stelt dat “(h)et (kan) namelijk goed zijn dat de verzoekende partij niet door overmacht naar zijn land van herkomst kan terugkeren” betreft dit een louter hypothetische stelling zonder enige concretisering, laat staan een bewijs.

Een schending van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de vreemdelingenwet, (een belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet, van de (materiële) motiveringsplicht en van de overige aangehaalde artikelen en beginselen wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 8 en 13 van het EVRM en van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Tegen de negatieve beslissing van de verwerende partij, kan uitsluitend een annulatieberoep (en dus in beginsel ook een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, gezien artikel 39/82 van Vreemdelingenwet) worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze beroepen zijn evenwel niet opschortend.

Bijgevolg voldoet huidige procedure niet aan de voorwaarden van artikel 13 van het E.V.R.M. en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Immers, overeenkomstig artikel 13 E.V.R.M. dient “een ieder wiens rechten of vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie”.

Artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bepaalt verder:

“eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheden zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de personen die een schending van artikel 8 E.V.R.M. aanklaagt, een “aandachtige”, “volledige” en “strikte” controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (E.H.R.M. 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh – Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

Bijgevolg moet, op grond van een gecombineerde lezing van de artikelen 8 en 13 E.V.R.M., een beroep, om daadwerkelijk te zijn, voldoen aan de volgende drie cumulatieve voorwaarden: het moet van rechtswege schorsend zijn, het moet een volledig onderzoek ex nunc van de aangevoerde grieven mogelijk maken en het moet in de praktijk toegankelijk zijn.

Ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens definieert het daadwerkelijk rechtsmiddel in die context, m.n. dat het een automatische schorsing van de in het geding zijnde maatregel veronderstelt, alsook een volledig onderzoek ex nunc van de verdedigbare grieven.

Het feit dat een annulatieberoep kan worden aangevuld met een beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid impliceert geen daadwerkelijk rechtsmiddel. Immers, bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid hangt de schorsende werking af van een aantal verschillende voorwaarden, waaronder het feit dat men de uiterst dringende noodzakelijkheid kan aantonen, wat in de praktijk slechts aanvaard wordt wanneer de verzoeker wordt gevangengehouden met het oog op zijn uitzetting. Een andere criteria waaraan het beroep bij uiterst dringende noodzakelijkheid dient te voldoen is het “ernstig te herstellen nadeel”. Steeds worden verzoekschriften bij uiterst dringende noodzakelijkheid afgewezen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stellende dat er niet voldaan is aan het bewijs van het moeilijk te herstellen nadeel, gezien de vreemdeling niet kan bewijzen dat de “wantoestanden” die in de internationale rapporten beschreven staan ook op hem betrekking zullen hebben bij een terugkeer naar het land van herkomst. Het bewijs van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel gaat niet over de beoordeling ten gronde van de aangevoerde middelen in het verzoekschrift, maar enkel over de controle of deze ernstig zijn en of de uitvoering van de maatregel (nl. repatriëring) alvorens een uitspraak te hebben over de nietigverklaringsprocedure een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij teweeg brengt.

Betreffende de praktische toegankelijkheid van de beroepen dient er bovendien op gewezen te worden dat, om een schorsende werking en een volledig onderzoek van zijn beroep te verkrijgen, de betrokkene mogelijk tot drie verschillende beroepen moet instellen, wat op zijn minst duidelijk complexer is dan wanneer hij zich had kunnen beperken tot slechts één schorsende procedure van rechtswege en met volle rechtsmacht.

Het daadwerkelijk rechtsmiddel, waarvan sprake in artikel 47 van het Handvest, bevat ten minste dezelfde vereisten als die welke zijn vervat in artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens. Een louter annulatieberoep dat openstaat tegen deze beslissing, en dat bijgevolg niet toelaat de voorbereidende akten van de bestreden beslissing te onderzoeken, is strijdig met artikel 13 E.V.R.M. In casu is noodzakelijk te wijzen op een recent arrest van het Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 (nr. 1/2014). Hoewel het Hof hier oordeelde over de daadwerkelijkheid van het beroep inzake beslissingen die werden genomen op grond van artikel 57/6/1 inzake asielaanvragen die worden ingediend door een onderdaan van een "veilig land" van herkomst of van een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, blijkt duidelijk dat de verzoekende partij zich in een parallele juridische situatie bevindt en geen adequaat rechtsmiddel heeft (zie hierna).

In haar arrest dd. 16 januari 2014 (nr. 1/2014) maakt het Grondwettelijk Hof onder meer volgende overwegingen:

B.4.1. Het enige middel is met name afgeleid uit de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, met artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna : het Handvest) en met artikel 39 van richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna : de Procedurerichtlijn).

De verzoekende partijen verwijten de bestreden bepalingen de uit een als veilig beschouwd land afkomstige asielzoekers op discriminerende wijze het recht te ontzeggen op een daadwerkelijk beroep tegen de beslissing van de Commissaris-generaal om hun asielaanvraag te verwerpen en om te weigeren hun de subsidiaire bescherming toe te kennen.(...)

B.5.1. Zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens veronderstelt het bij artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde recht op daadwerkelijke rechtshulp dat de persoon die een verdedigbare grief aanvoert die is afgeleid uit de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag, toegang heeft tot een rechtscollege dat bevoegd is om de inhoud van de grief te onderzoeken en om het gepaste herstel te bieden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft herhaaldelijk geoordeeld dat, « gelet op het belang dat [het] hecht aan artikel 3 van het Verdrag en aan de onomkeerbare aard van de schade die kan worden veroorzaakt wanneer het risico van foltering of slechte behandelingen zich voordoet [...], artikel 13 eist dat de betrokkene toegang heeft tot een van rechtswege opschortend beroep » (EHRM, 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66; zie EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 293; 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, §§ 134 en 156; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 92).

B.5.2. Om daadwerkelijk te zijn in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens moet het beroep dat openstaat voor de persoon die een schending van artikel 3 aanklaagt, een « aandachtige », « volledige » en « strikte » controle mogelijk maken van de situatie van de verzoeker door het bevoegde orgaan (EHRM, 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, §§ 387 en 389; 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, §§ 105 en 107).

B.6.1. Het instellen, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, van het annulatieberoep dat bij artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 openstaat tegen de beslissing tot niet-inoverwegingneming die de Commissaris-generaal heeft genomen aangaande een aanvraag tot het verkrijgen van asiel en van de subsidiaire bescherming ingediend door een persoon afkomstig uit een land opgenomen in de lijst van veilige landen die is vastgesteld door de Koning, schorst de beslissing van de Commissaris-generaal niet.

B.6.2. Het annulatieberoep impliceert overigens een onderzoek van de wettigheid van de beslissing van de Commissaris-generaal op grond van de elementen waarvan die overheid kennis had op het ogenblik dat zij uitspraak deed. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is, wanneer hij dat onderzoek uitvoert, derhalve niet ertoe gehouden de eventuele nieuwe bewijselementen die de verzoeker hem voorlegt, in overweging te nemen. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is evenmin ertoe gehouden om, teneinde de wettigheidstoetsing uit te voeren, de actuele situatie van de verzoeker te onderzoeken, met andere woorden op het ogenblik dat hij uitspraak doet, ten opzichte van de situatie die gold in zijn land van herkomst.

B.6.3. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het annulatieberoep dat overeenkomstig artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 kan worden ingesteld tegen een beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag tot het verkrijgen van asiel of van de subsidiaire bescherming,

geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

B.7. Om na te gaan of die bepaling is geschonden, dient evenwel rekening te worden gehouden met alle beroepen waarover de verzoekers beschikken, met inbegrip van de beroepen die het mogelijk maken zich te verzetten tegen de tenuitvoerlegging van een maatregel tot verwijdering naar een land waar, luidens de grief die zij aanvoeren, een risico bestaat dat artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens te hunnen aanzien zou kunnen worden geschonden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft immers herhaaldelijk geoordeeld dat « het geheel van de door het interne recht geboden beroepen kan voldoen aan de vereisten van artikel 13, zelfs wanneer geen enkele daarvan op zich daaraan helemaal beantwoordt » (zie met name EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 75; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 53; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 99).

B.8.1. Wanneer de tenuitvoerlegging van de maatregel tot verwijdering van het grondgebied imminent is, kan de asielzoeker die het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming van zijn aanvraag, tegen de verwijderingsmaatregel een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid instellen overeenkomstig artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980. Krachtens artikel 39/83 van dezelfde wet kan de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel pas op zijn vroegst plaatshebben vijf dagen na de kennisgeving van de maatregel, zonder dat die termijn minder dan drie werkdagen mag bedragen. Wanneer de vreemdeling reeds een gewone vordering tot schorsing had ingesteld en de uitvoering van de verwijderingsmaatregel imminent wordt, kan hij, bij wege van voorlopige maatregelen, verzoeken dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo snel mogelijk uitspraak doet. Na ontvangst van dat verzoek kan niet meer worden overgegaan tot de gedwongen tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel (artikelen 39/84 en 39/85 van dezelfde wet).

B.8.2. Bij meerdere arresten gewezen in algemene vergadering op 17 februari 2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat, opdat die vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid overeenkomstig de vereisten van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens zou zijn, de bepalingen van de wet van 15 december 1980 in die zin moesten worden geïnterpreteerd dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die binnen de termijn van vijf dagen na de kennisgeving van de verwijderingsmaatregel is ingesteld, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel van rechtswege opschort totdat de Raad zich uitsprekt. Bij dezelfde arresten heeft de Raad eveneens geoordeeld dat het beroep, ingesteld buiten de opschortende termijn van vijf dagen, maar binnen de termijn bepaald in artikel 39/57 van de wet van 15 december 1980 om een annulatieberoep in te stellen, namelijk 30 dagen, de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel waarvan de uitvoering imminent is, eveneens van rechtswege opschort (RVV, 17 februari 2011, arresten nrs. 56.201 tot 56.205, 56.207 en 56.208).

B.8.3. Die uitbreiding van de schorsende werking van het instellen van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid vloeit evenwel niet voort uit een wetswijziging, maar wel uit rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de verzoekers, ondanks het gezag van die arresten, niet de waarborg kunnen hebben dat de administratie van de Dienst Vreemdelingenzaken haar praktijk in alle omstandigheden aan die rechtspraak heeft aangepast. In dat opzicht dient eraan te worden herinnerd dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk heeft verklaard dat « de vereisten van artikel 13, net als die van de andere bepalingen van het Verdrag, moeten worden beschouwd als een waarborg, en niet gewoon als een bereidwilligheid of een praktische regeling; dat is een van de gevolgen van de voorrang van het recht, een van de grondbeginselen van een democratische maatschappij, inherent aan alle artikelen van het Verdrag » (EHRM, 5 februari 2002, Čonka t. België, § 83; 26 april 2007, Gebremedhin (Gaberamadhien) t. Frankrijk, § 66). Het heeft eveneens gepreciseerd dat « de daadwerkelijkheid [van het beroep] vereisten inhoudt inzake de beschikbaarheid en toegankelijkheid van de beroepen, zowel in rechte als in de praktijk » (EHRM, 2 februari 2012, I.M. t. Frankrijk, § 150; 2 oktober 2012, Singh en anderen t. België, § 90).

B.8.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beslist overigens enkel tot de schorsing van de verwijderingsmaatregel onder de drievoudige voorwaarde dat de verzoekende partij de uiterst dringende noodzakelijkheid van de situatie aantoonst, dat zij minstens een ernstig vernietigingsmiddel aanvoert en dat zij een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel bewijst.

Het ernstige middel moet de vernietiging van de betwiste handeling kunnen verantwoorden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat in die context met andere woorden in beginsel over tot een duidelijke controle van de wettigheid van de verwijderingsbeslissing, controle die hem niet ertoe verplicht om, op het ogenblik dat hij uitspraak doet, rekening te houden met de nieuwe elementen die de verzoeker zou kunnen voorleggen of met de actuele situatie van die laatstgenoemde wat betreft de eventuele ontwikkeling van de situatie in zijn land van herkomst.

B.8.5. De Ministerraad geeft aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, op het ogenblik dat hij bij uiterst dringende noodzakelijkheid uitspraak doet, rekening kan houden met nieuwe elementen om het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens bij verwijdering naar het land van herkomst van de aanvrager, te evalueren. Er zij opnieuw opgemerkt dat die praktijk zou voortvloeien uit een zekere rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat de verzoekers dus geenszins de waarborg hebben dat de nieuwe bewijselementen of de ontwikkeling van de situatie in overweging zullen worden genomen door de Raad. Artikel 39/78 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt dat de annulatieberoepen worden ingediend volgens de modaliteiten bepaald in artikel 39/69, dat betrekking heeft op de beroepen met volle rechtsmacht inzake asiel, geeft immers uitdrukkelijk aan dat de bepalingen van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, die betrekking hebben op het aanvoeren van nieuwe elementen, niet van toepassing zijn op de annulatieberoepen. Evenzo is artikel 39/76, § 1, tweede lid, van dezelfde wet, dat preciseert onder welke voorwaarden de nieuwe elementen worden onderzocht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die in het contentieux met volle rechtsmacht zitting heeft, niet van toepassing op de Raad wanneer hij de annulatieberoepen onderzoekt.

B.8.6. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid geen daadwerkelijke rechtshulp is in de zin van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens. Bijgevolg ontzegt artikel 39/2, § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 de asielzoekers die uit een veilig land afkomstig zijn en wier aanvraag het voorwerp uitmaakt van een beslissing tot niet-inoverwegingneming, daadwerkelijke rechtshulp in de zin van die bepaling.

B.9.1. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 voert dus een verschil in behandeling in, ten aanzien van het recht op een daadwerkelijk beroep tegen een beslissing tot verwerping van de asielaanvraag en tot weigering om de subsidiaire bescherming toe te kennen, tussen de daarin beoogde asielzoekers en de andere asielzoekers die, tegen de beslissing tot verwerping van hun aanvraag, een schorsend beroep kunnen instellen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die, om daarvan kennis te nemen, over een bevoegdheid met volle rechtsmacht beschikt.

B.9.2. Het Hof moet nagaan of dat verschil in behandeling redelijk verantwoord is, hetgeen inhoudt dat het berust op een objectief en relevant criterium en het evenredig is met het nagestreefde doel.

B.10.1. Het verschil in behandeling berust op het criterium van het land waarvan de asielzoeker de nationaliteit heeft of, wanneer hij staatloos is, van het land waarin hij zijn gewoonlijke verblijfplaats had alvorens op het grondgebied aan te komen. Dat criterium is objectief.

B.10.2. Artikel 23, lid 4, van de Procedurerichtlijn bepaalt :

« De lidstaten kunnen voorts bepalen dat een behandelingsprocedure overeenkomstig de fundamentele beginselen en waarborgen in hoofdstuk II voorrang krijgt of wordt versneld indien : [...]

c) het asielverzoek als ongegrond wordt beschouwd :

i) omdat de asielzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst in de zin van de artikelen 29, 30 en 31 van deze richtlijn, of

ii) omdat een land dat geen lidstaat is als veilig derde land voor de asielzoeker wordt beschouwd, onverminderd artikel 28, lid 1, of [...] ».

B.10.3. Uit die mogelijkheid vloeit voort dat « de nationaliteit van de verzoeker een factor is die in aanmerking kan worden genomen als rechtvaardigingsgrond voor de behandeling bij voorrang of de versnelde behandeling van een asielverzoek » (HvJ, 31 januari 2013, C-175/11, H.I.D. en B.A., punt 73).

B.10.4. Hieruit vloeit evenwel niet voort dat, door te voorzien in een behandeling bij voorrang of een versnelde behandeling van de asielaanvragen ingediend door personen afkomstig uit bepaalde als veilig beschouwde landen, de lidstaten die asielzoekers de « fundamentele waarborgen » zouden kunnen ontzeggen die zijn ingevoerd door de Procedurerichtlijn of door de « basisbeginselen » van het Europees recht.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft immers geoordeeld :

« Niettemin moet worden gepreciseerd dat, om discriminatie te vermijden tussen de verzoeken van asielzoekers van een welbepaald derde land die bij voorrang worden behandeld en die van staatsburgers van andere derde landen die volgens de gewone procedure worden behandeld, deze procedure bij voorrang de asielzoekers van de eerste categorie niet de waarborgen mag ontzeggen van artikel 23 van richtlijn 2005/85, die voor alle soorten procedures gelden » (ibid., punt 74).

B.10.5. Het recht op een daadwerkelijk beroep, gewaarborgd bij artikel 47 van het Handvest en bij artikel 39 van de Procedurerichtlijn, aangehaald in B.4.3 en B.4.4, behoort tot de « basisbeginselen » en de « fundamentele waarborgen » die zijn ingevoerd bij de richtlijn.

In dat opzicht heeft het Hof van Justitie geoordeeld :

« Bijgevolg zijn de beslissingen waartegen de asielzoeker overeenkomstig artikel 39, lid 1, van richtlijn 2005/85 beroep moet kunnen instellen, de beslissingen die een afwijzing van het asielverzoek inhouden om redenen ten gronde of, in voorkomende gevallen, om formele of procedurele redenen die een beslissing ten gronde uitsluiten » (HvJ, 28 juli 2011, C-69/10, Samba Diouf, punt 42).

B.10.6. De beslissing tot niet-inoverwegingneming van de asielaanvraag die is ingediend door een uit een veilig land afkomstige asielzoeker houdt effectief de verwerping van de asielaanvraag in en valt bijgevolg onder de categorie van beslissingen waartegen een daadwerkelijk beroep moet openstaan.

B.10.7. Het recht op een daadwerkelijk beroep erkend bij artikel 47 van het Handvest moet, met toepassing van artikel 52, lid 3, ervan, worden gedefinieerd met verwijzing naar de betekenis en de draagwijdte die het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eraan geeft. Het veronderstelt bijgevolg eveneens dat het beroep schorsend is en een strikt en volledig onderzoek van de grieven van de verzoekers door een autoriteit met een bevoegdheid met volle rechtsmacht mogelijk maakt.

Het recht op een daadwerkelijk beroep zoals gewaarborgd in het asielcontentieux bij artikel 39 van de voormelde richtlijn is overigens niet van toepassing op de maatregel tot verwijdering van het grondgebied, maar wel op de beslissing tot verwerping van de asielaanvraag. Hieruit vloeit voort dat het een onderzoek veronderstelt, niet alleen van de grief afgeleid uit het risico van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens in geval van uitzetting van de verzoeker naar een land waar dat risico bestaat, maar eveneens van de grieven afgeleid uit de schending van de bepalingen met betrekking tot de toekenning van de status van vluchteling of van de subsidiaire bescherming.

B.11. Uit hetgeen voorafgaat, vloeit voort dat het verschil in behandeling, ten aanzien van de mogelijkheid om een daadwerkelijk beroep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure, onder asielzoekers naargelang zij al dan niet afkomstig zijn uit een veilig land, berust op een criterium dat niet wordt toegestaan door de Procedurerichtlijn en dat derhalve niet relevant is.

B.12. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat de maatregel die het enkel mogelijk maakt een annulatieberoep in te stellen tegen de beslissing die een einde maakt aan de asielprocedure voor de categorie van uit een veilig land afkomstige asielzoekers, in elk geval niet evenredig is met het doel van snelheid, omschreven in B.2.1, waarnaar de wetgever streeft. Immers, dat doel zou kunnen worden bereikt door, in die hypothese, de termijnen voor het instellen van het beroep met volle rechtsmacht in te korten, waarin de wet overigens reeds voorziet voor andere gevallen.

B.13. Het enige middel is gegrond. Artikel 2 van de wet van 15 maart 2012 dient te worden vernietigd.” (Arrest Grondwettelijk Hof van 16 januari 2014 – arrest nr. 1/2014, eigen onderlijning, de verzoekende partij zet vet)

Bijgevolg bevinden de verzoekende partijen zich in een zelfde parallele situatie en dringt een analoge beoordeling zich op. Door slechts te voorzien in een mogelijkheid om een annulatieberoep in te stellen, beschikken de verzoekende partijen niet over een daadwerkelijk rechtsmiddel. De hierboven vermelde wetsbepalingen zijn dan ook zonder meer geschonden.

De verzoekende partijen verwijzen eveneens naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waarbij België werd veroordeeld wegens het niet voldoen aan artikel 13 E.V.R.M. (E.H.R.M., S.J. t. België, 70055/10, 27 februari 2014).

Deze zaak betrof een moeder, met minderjarige kinderen, die lijdt aan H.I.V. en waarbij de medische regularisatieaanvraag ongegrond werd verklaard. Eveneens werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Het Hof oordeelde dat de familie, in overeenstemming met de Belgische wetgeving, over geen enkel effectief en daadwerkelijk rechtsmiddel beschikt, teneinde de beslissing tot gedwongen repatriëring naar Nigeria, aan te vechten. Het Europese Hof concludeerde dat de Belgische wetgeving faalt in haar effectieve beroepsmogelijkheden teneinde verzoekers te voorzien in een daadwerkelijk rechtsmiddel, met automatisch schorsend effect.

Het Hof gaat verder en stelt dat onder de Belgische wet, een annulatieberoep, tegen een uitwijzing geen schorsend effect heeft. Evenmin voorziet de Belgische wet in een “gewoon” schorsend beroep. Enkel een beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een automatisch schorsend effect, maar dit beroep is enkel mogelijk indien de verwijderingsmaatregel imminent geworden is en wanneer de verzoeker gevangen wordt genomen met het oog op zijn uitwijzing. Het beroep tot schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid kan bijgevolg door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens niet aangewend worden in afwezigheid van een gewoon schorsend beroep.

Het Hof stelt eveneens dat de procedurele mogelijkheden teneinde een gedwongen uitwijzing aan te vechten té complex en té moeilijk te begrijpen zijn, zelfs, wanneer de verzoekende partij bijgestaan wordt door een gespecialiseerde vreemdelingenrecht advocaat. Gelet op deze complexiteit, in samenhang met de gelimiteerde toegang tot de procedure in uiterst dringende noodzakelijkheid, is de Belgische wetgeving, in strijd met artikel 13 E.V.R.M.

Ten overvloede verwijzen de verzoekende partijen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 31 januari 2014 (nr. 118 156 in de zaak RvV 145 663/II). Het betrof een Iraanse vluchteling die bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging had gevorderd van de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag. Opdat een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt bevolen is noodzakelijk dat aan drie

cumulatieve voorwaarden wordt voldaan. De tweede voorwaarde bestaat erin dat er ernstige middelen dienen aangevoerd te worden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vindt het middel genomen uit het feit dat een verzoek in uiterst dringende noodzakelijkheid geen adequaat rechtsmiddel is, ernstig.”

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Uit hogerstaande bespreking onder het eerste middel is reeds gebleken dat de schending van artikel 8 van het EVRM niet kon worden weerhouden, waardoor evenmin dient te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (*cf.* RvS 28 februari 2005, nr. 141.340). Ook artikel 47 van het Handvest heeft betrekking op het rechtsmiddel waarover verzoekster beschikt om zich tegen een ten aanzien van haar genomen beslissing in rechte te voorzien. Deze bepaling heeft geen uitstaans met de verplichtingen van het bestuur, wanneer deze een administratieve beslissing neemt, doch enkel met de aard van het beroep dat de verzoekende partij tegen een dergelijke beslissing kan instellen. Het bestuur, dat de *in casu* bestreden beslissing heeft genomen, is uiteraard geen ‘gerecht’ zoals daarvan sprake is in voornoemde bepaling.

Daarnaast merkt de Raad op dat de theoretische uitleg van verzoekster niet op concrete wijze in verband wordt gebracht met de bestreden beslissing. De uiteenzetting van verzoekster over de effectiviteit van een annulatieberoep maakt in wezen kritiek uit op de wet waarvoor de Raad niet bevoegd is (*cf.* RvS 5 januari 2009 nr. 189.245). Het door verzoekster weergegeven arrest van het Grondwettelijk Hof (GwH 16 januari 2014, nr. 1/2014) heeft betrekking op een beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag, die onmogelijk analoog of commensurabel kan worden geacht met de thans bestreden rechtshandeling. De overwegingen uit het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 27 februari 2014 (EHRM 27 februari 2014, *S.J. t. België*), die verzoekster *in extenso* weergeeft, hebben dan weer betrekking op de rechtsmiddelen tegen een verwijderingsmaatregel die thans niet relevant zijn. Waar verzoekster verwijst naar rechtspraak van de Raad, merkt de Raad op dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde kennen. De schending van de artikelen 8 en 13 van het EVRM of van artikel 47 van het Handvest wordt niet aannemelijk gemaakt.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN